

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Město Šumperk**, se sídlem náměstí Míru 364/1, Šumperk, zast. JUDr. Radkem Jurčíkem, advokátem se sídlem Čápkova 47/44, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2020, č. j. MMR-47424/2020-26, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, č. j. 8 A 121/2020-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Centrum pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) opatřením ze dne 28. 7. 2020, reg. č. CZ.06. 1. 37/0.0/0.0/17_100/0006517/2020/002/POST (dále jen „opatření“), s odkazem na § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nevyplatilo žalobci část dotace ve výši 5 % z částky poskytnuté podpory, to jest ve výši 1 916 896,19 Kč. Žalobce totiž porušil podmínky dotace při zadávání podlimitní veřejné zakázky, neboť v rozporu s § 83 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“), vyloučil v zadávacích podmínkách možnost prokázat ekonomickou kvalifikaci podle § 78 ZZVZ prostřednictvím jiné osoby, čímž mohl

ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovy námitky proti opatření.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl, přičemž vyšel ze svého předchozího zamítavého rozsudku ze dne 30. 3. 2022, č. j. 17 A 75/2020-80, v obdobné věci téhož žalobce (*pozn. Nejvyššího správního soudu*: kasační stížnost proti tomuto rozsudku je projednávána pod sp. zn. 8 Afs 115/2022). Uvedl, že podle ustanovení § 83 odst. 1 ZZVZ, které je kogentní, může dodavatel určitou část ekonomické kvalifikace prokázat prostřednictvím jiných osob, přičemž jinou osobou se zde rozumí i subdodavatel. Žalobce však, ačkoliv sám subdodavatele považoval za součást množiny jiných osob podle § 83 odst. 1 ZZVZ, v rozporu s tímto ustanovením vyloučil možnost prokázat ekonomickou způsobilost prostřednictvím subdodavatele. Zároveň netvrdil ani neprokázal, že by se ekonomická kvalifikace mohla vztahovat k nějaké konkrétní významné činnosti v rámci plnění veřejné zakázky, aby mohl omezit zákonné oprávnění dodavatele vyplývající z § 83 odst. 1 ZZVZ postupem podle § 105 odst. 2 téhož zákona. Ekonomická kvalifikace nadto z podstaty věci ani nemůže být významnou činností ve smyslu § 105 odst. 2 ZZVZ. Žalobce tudíž porušil § 83 odst. 1 ZZVZ, a dopustil se tak nepřímé diskriminace dodavatelů.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhl jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Nejvyšší správní soud by měl přihlédnout ke znění § 105 odst. 2 ZZVZ a k tomu, že administrátor dotace po konzultaci se správním orgánem I. stupně ujistil stěžovatele o správnosti postupu. Pokud má dodavatel plnit kvalifikaci v rozsahu svého osobního zapojení a je možné vyloučit plnění subdodavatelem, pak je třeba trvat na tom, že stěžovatel podmínky nastavil v souladu se zákonem. Dále odkázal na všechna tvrzení a argumenty obsažené v žalobě s tím, že městský soud je nesprávně posoudil a vyšel z nesprávných skutkových zjištění.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že omezení možnosti dodavatele prokázat kvalifikaci prostřednictvím třetích osob podle § 105 odst. 2 ZZVZ předpokládá, že zadavatel předem vymezí tzv. významné činnosti, které musí být provedeny přímo vybraným dodavatelem, a nikoliv třetí osobou. Ekonomická kvalifikace se však již z podstaty přímo neváže na žádnou konkrétní činnost, a proto u ní není přípustné omezení prokazování kvalifikace prostřednictvím třetích osob. Tento výklad podporuje i rozhodovací činnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Stěžovatel proto porušil § 83 odst. 1 ZZVZ a napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nijak však nekonkretizoval, v čem jeho nepřezkoumatelnost spatřuje. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy [...]“. (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) Pro nesrozumitelnost je nepřezkoumatelné rozhodnutí, z jehož výroku „nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“ (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS) Soud napadený rozsudek ve smyslu citovaných závěrů za nepřezkoumatelný nepovažuje, neboť z něj zřetelně vyplývá, na jakých důvodech je založen, a zároveň není vnitřně rozporný. Námitku nepřezkoumatelnosti proto nepovažuje za důvodnou.

[9] Ještě než NSS přistoupí k věcnému vypořádání kasační stížnosti, musí zdůraznit, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského, resp. městského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 140). NSS není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Převzetí žalobních tvrzení bez dalšího do kasační stížnosti nelze považovat za formulaci důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). S ohledem na uvedené tudíž nelze za kasační námitku považovat, pokud stěžovatel pouze odkázal na „všechna tvrzení a argumenty obsažené v podané správní žalobě“ s tím, že je „městský soud nesprávně právně posoudil a vyšel z nesprávných skutkových zjištění“, aniž by dále jakkoliv konkretizoval, jaké konkrétní námitky městský soud posoudil nesprávně a jaká skutková zjištění má za nesprávná a proč.

[10] Námitku, že administrátor dotace stěžovatele ujistil po konzultaci se správním orgánem I. stupně o správnosti jeho postupu, stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, a proto se k ní NSS s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže vyjadřovat.

[11] Stěžovatelova projednatelná kasační argumentace se tak omezuje pouze na argument, že jeho postup byl v souladu s § 105 odst. 2 ZZVZ, podle něž *v případě veřejné zakázky na služby nebo stavební práce nebo v případě veřejné zakázky na dodávky zahrnující umístění nebo montáž, mohou zadavatelé v zadávací dokumentaci požadovat, aby zadavatelem určené významné činnosti při plnění veřejné zakázky byly plněny přímo vybraným dodavatelem.* (zvýraznil nyní NSS)

[12] Při splnění podmínek citovaného ustanovení může být omezena aplikace první věty § 83 odst. 1 ZVZZ: *Dodavatel může prokázat určitou část ekonomické kvalifikace, technické*

kvalifikace nebo profesní způsobilosti s výjimkou kritéria podle § 77 odst. 1 požadované zadavatelem prostřednictvím jiných osob.

[13] S ohledem na stručnost a obecnost stěžovatelovy námitky, jakož i absenci jakékoliv reflexe argumentů městského soudu a žalovaného, je NSS nucen reagovat rovněž velmi obecným a stručným způsobem. Může tedy uvést pouze to, že již městský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vysvětlil, že § 105 odst. 2 ZZVZ umožňuje omezit plnění veřejné zakázky přímo na dodavatele pouze ve vztahu k zadavatelem určeným významným činnostem, jinak by mohlo dojít k nepřímé diskriminaci dodavatelů (k ní viz rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, č. 1771/2009 Sb. NSS). Významnými činnostmi se pak rozumí takové, které nemůže plnit jakýkoliv dodavatel v oboru, ale pouze vysoce kvalifikovaní a specializovaní odborníci. S těmito závěry stěžovatel nijak nepolemizuje.

[14] Stěžovatel v nyní projednávaném případě předem (a ani následně) nevymezil žádné významné činnosti ve smyslu § 105 odst. 2 ZZVZ, a ani netvrdí, že by tak učinil. Stěžovatel pouze plošně omezil možnost prokázání ekonomické kvalifikace prostřednictvím subdodavatelů, což není možné, pokud nedošlo k omezení možnosti subdodavatelského plnění podle § 105 odst. 2 ZZVZ. Lze proto uzavřít, že nezákonnost svého postupu, rozporného s § 83 odst. 1 ZZVZ, nemohl stěžovatel zhojit odkazem na § 105 odst. 2 ZZVZ, protože jej nepoužil. Městský soud tudíž tuto otázku posoudil v souladu se zákonem a námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu